

Toulání údolím Brtničky 04 2025

Začalo to hezky jako vždycky: všichni skoro na čas přijeli na hlavní nádraží, vyfasovali od Míši jídlo a šlo se na perón. Vlak jsme úspěšně odchytili, cesta probíhala nerušeně, a ani jsme se nenadálil, a už jsme z cílové zastávky mávali vlaku, který mizel v dáli. A šlo se.

Ach, kolik jenom těch otázek na to, kolik ještě musíme ujít, bylo jen na prvním kilometru cesty? Dost bych řekla, ale i přesto jsme nasadili celkem vražedné tempo, jelikož nikdo nechtěl být máslo a brzdit ostatní.

Na rozcestí jsme se stali opravdovými trampy, neboť kterou cestou půjdeme dál vybíraly děti (obě byly stejně dlouhé na stejné místo, ale pocit svobody musí být).

Potom to bylo chvíli nepříjemné stoupání, ale po něm už v celku rovinka až na zříceninu hradu Střeliště. Původní plán na přespaní tam se nám ale pěkně zhroutil, a to hlavně díky cedulkám Zákaz ohně a dost silnému větru (byli jsme na kopečku a stromů tam moc nebylo), který z ničeho nic začal foukat. Obloha se zachmuřila, pár kapiček spadlo, a my s menší nechutí museli pokračovat dál. Nakonec jsme ale přece jen přenocovali v přístřešku, který se z počátku zdál menší, než by bylo třeba (a proto byl až druhá volba), ale ve výsledku jsme se do něj všichni tak akorát zmáčkli, tedy až po tom, co jsme měli kvalitní špekáčky za studena na večeri, a povídání.

Ráno jsme si po vydatné snídani (chleba) všechno úspěšně sbalili a vydali se na další cestu, která vedla do Brtnice. Trošku nám ji překazila stavba obchvatu, ale my to nějak vymysleli a ve výsledku i legálně přešli. Ve vesnici (dobře, wikipedie říká městě) jsme dokoupili zásoby a vydali se zevlovat do zámeckého parčíku. No a panečku, že se tam zevlovalo, skoro se nám ani nechtělo dál, ale museli jsme. A tak jsme se teda už konečně vydali tam, kam nás vyzýval název výpravy – do údolí řeky Brtničky. A tak jsme řapali a řapali a řapali a mysleli na oběd. Když jsme po cestě narazili na ohniště, neváhali jsme, odložili jsme krosny a sedli na lavičky. Ale ten oheň se sám nezapálí. A tak pár odvážlivců vlezlo po kotníky do Brtničky (někteří i nechtěně celí) a z druhého břehu nanosili dřevo. Oheň se nám úspěšně podařilo rozdělat a za chvíli už jsme měli guláš hotový. Všichni tedy do řady, prvně naběračka guláše, trochu vody na zředění, chleba s láskou krájený a už se baštilo. A že to byla dobrota.

S nacpanými bříšký jsme se potom dopotáceli až na zlatý hřeb našeho výletu – hrad Rokštejn (nebo jakoby jeho zříceninu, abychom byli přesní). A únava opadla, porádně jsme prozkoumali hrad, ale hlavně jsme hráli schovku. To byla komedie jako z němého filmu (přece nemůžete mluvit, aby vás nenašli). Jenže i přes námitky dětí jsme museli skončit, aby jsme ještě za světla stihli nasbírat větve a rozdělat oheň, na stěstí jsme ale moc daleko nemuseli.

Po příchodu na cílové místo jsme pod vedením Toma vyrazili pro vodu k nedalekému kouzelnému korýtku, no a tam jsme úspěšně doplnili pitné zásoby a pádili zpátky, jen aby jsme byli zahrnutí do stráně na dřevo. Nakonec oheň hořel, pomalu se stmívalo a my si opekli špekáčky (úspěch, nikomu nespádl žádný do ohně).

Ještě chvíli jsme potom seděli u ohýnku, zpívali s kytárkou, ale přišel čas, a museli jsme se zase zachumlat do spacáček a přežít další noc v divočině.

Dalsí ráno jsme byli nedočkaví, vstávali jsme už kolem sedmé, ale vedoucí ne a ne vstávat, no a tak nám nezbylo než si povídat. Po dvou hodinách ale už konečně vylezli ze spacáků, no a to jsme už my děti měli sbaleno (chápete to, jak už jsou samostatní?).

No a jelikož jsme byli celou výpravu na chlebové dietě (ke každému jídlu bych chleba), tak muselo být toto pečivo i na snídani. Jelikož jsme měli ještě dost řasu, než jsme museli vyrazit na vlak, tak jsme šli zase hrát schovku na hrad.

Ale všechno jednou končí, a tak jsme se ani nenadáli, a už jsme s batohama na zádech vyráželi ze spacího místa a měli před sebou poslední kilometr. Cesta utíkala rychle, zastavili jsme se ale ještě u kouzelného korýtka a posilnili se svačinkou. Na vlakovou zastávku jsme došli s rezervou, a tak jsme se položili do trávy a odpočívali. Vláček přijel, my nastoupili, ve vlaku začaly poslední konverzace, a už jsme stáli v náručí rodičů na peróně.

Je to tu, slavný konec naší výpravy. Nikdo se neztratil, (skoro) nikoho nebolely nožičky a všichni se úspěšně vrátili zase zpátky.

Kecání už bylo dost, Ahooj příště!

Kája